

— Офицеръ, кротко му отговорихъ азъ.

— Какъвъ си офицеръ и какво търсишъ тука въ това врѣме? извика непознатия грозно.

По присинналия му гласъ и люлѣянieto му на коня азъ видѣхъ, че офицера, както казватъ руситѣ, бѣ „зѣло пиянъ“.

— Ти си шпионинъ, а не офицеръ, пакъ извика непознатия, и подиръ се обърна къмъ казацитѣ съ заповѣдъ да ме хванатъ и да ме вържатъ.

Но прѣди още той да искаже заповѣдта си, азъ му извикахъ да не си позволява да оскърбява такъвъ сжщо офицеръ като него.

— Не смѣй да разсѣждавашъ, пакъ ми извика тоя, въ най-малка мѣра, грубъ офицеръ, и се хвърли съ нагайка въ ржка къмъ мене. Ей вий, казаци, вземете този шпионинъ, пакъ зарева той на стоящитѣ отзадъ му двоица казаци, които и този пхтъ не се помръднаха отъ мѣстото си: види се, тѣ да знаяха, що е за стока тѣхния главатаръ.

Щомъ храбрия офицеръ замахна съ нагайката, азъ скокнахъ отъ коня, извадихъ пашката и като хванахъ за юздата коня на нападателя, извикахъ:

— Да не мръднешъ, че ей сега ще те убия.

Въ сжщото врѣме пристигнаха и колята при насъ. Азъ извикахъ командата, която моментално дойде и окръжи буйния офицеръ, който на заповѣдта ми да си даде пашката, покорно я прѣдаде. Казацитѣ и при послѣдната сцена не мръдаха отъ мѣстото си.

Азъ заповѣдахъ на едного отъ опълченцитѣ да хване коня на офицера за юздата и да го поведе подиръ ми. Отъ тукъ с. Поликраище бѣше не далеко. Прѣдъ селото до шосето се виждаха въ тъмнината огньове, къмъ които ний потеглихме. По пхтя азъ бѣхъ започналъ да се разкайвамъ за взетата ми твърдъ строга мѣрка спрямо буйния офицеръ; утѣшавахъ се, обаче, съ това, че ако не бѣхъ взелъ тази мѣрка, можеше още по-лошъ край да има печалния инцидентъ.

Дойдохме при огньоветѣ, които бѣха заобиколени отъ замисленитѣ и загриженитѣ погонци.

— Слѣзте отъ коня, заповѣдахъ азъ на моя плѣнникъ, и той покорно испълни моята заповѣдъ. Кой сте вий? запитахъ чакъ сега азъ въ своя редъ офицера.